

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianaee, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

De Negativis Et prohibitiuis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

men, quàm post aduerbium. Post no-
men, ut *φιλότις ὄσιν*, ὡσεὶ καὶ νοεῖν, καὶ λέγειν
τὰ δεινὰ, talis est ut cogitet, & dicat que
oportet, *τηλικῶτος ὄσιν*, ὡσεὶ πάντας ὑπερ-
βαλεῖν, tantus est, ut omnes superet.
Post aduerbium, ὅτως ὡσεὶ πάντας θαυμά-
ζει, sic, ut omnes admirentur.

DE NEGATIVIS ET
prohibitivis.

In orationibus negativis Græci ple-
runq; præponunt negationem utrique
uerbo, quam Latini duntaxat alteri præ-
ponunt. ὅ φημί σε εἰδέναι, pro φημί σε οὐκ
εἰδέναι, dico te nescire. μὴ πρῶσποιῶμαι ἵτ'
εἰδέναι, pro πρῶσποιῶμαι ὅσιν μὴ εἰδέναι,
dissimulo hoc scire. ὅκ ἀξιῶ ὅσιν ποιῆν, ἢ
ἀξιῶ ὅσιν μὴ ποιῆν, indignum puto hoc fa-
cere. ὅ νομίζω εἶν, pro νομίζω μὴ εἶν. ὅκ οἶομαι
εἶν, pro οἶομαι ὅ δ' εἶν. & sic de alijs.

Quod si quandoq; inueniatur nega-
tio postposita uerbis, hoc fit per figurā
apostrophē. κοιμησόμεθα οὐ, pro οὐ κοι-
μησόμεθα.

οὐ si præcedit dictionem incipientē

K 3 à uos

à uocali non aspirata, scribitur ἄν, ἄν' ἐχ^ο
 μαί, ἄν' ἐποίησα, ἄν' ἐσίγ. Si uero præcedat
 eam, quæ incipit à uocali aspirata, scribi-
 tur ἄχ, ἄχ' ἡμεῖς, ἄχ' ὄρεός, ἄχ' ἔλκετοῦ. Sed si
 præcedat inchoatam à consonante, scri-
 bitur ἄ, ut ἄ ποιῆς, ἄ λέγω.

In hunc ferè modum cōstruitur nega-
 tio ἄ, cum cæteris orationis partibus pec-
 culariter. ὅσοι ἄ, ὅσοι ἄπῶ, μόνου οὐ, pro
 se mē, circiter. ὅσοι ἄδέπω, ὅσοι ἄν' ἦδη,
 pro quàm primum, iam iam. ἄ μόνου δέ,
 dicunt pro, neq; hunc solum, uel neq;
 has solas, uel neq; hic solus, uel neque
 hæc sola: & ita per omnia genera, & per
 omnes casus. ἀπέκτεινε ἄν' φίλους, ἄ μόνου
 δέ, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα, occidit amicos, et
 non hos solum, sed etiam patrem. ἀπο-
 λείπονται γέγονες πάντες, οὐ μόνου δέ, ἀλλὰ
 καὶ ὁ πατήρ, relinquuntur omnes uicini,
 & non hi solum, uerum etiam pater.

οὐδ' ἄν' ἰ μᾶλλον, Atticis capit' π' ἄδρα μῶς,
 uel potius pro nihilo magis. ὅσοι μ' εἰδώς
 ἄδρα μ' ἰ μᾶλλον ὡς αἰμῶν γραμματᾶ, hoc
 cum nouissem, nequaquam, uel nihilo
 magis

magis nouissem literas.

Composita ex negatione & nomine numerali nonnunquam soluuntur, & quandoq; per tmesim, ὅδε εἷς, pro ὅδε εἷς. ὅδε γῆ, pro ὅδε γῆ. ὅδε αὖ εἷς, pro ὅδε εἷς αὖ. μηδὲ αὖ εἷς, pro μηδὲ εἷς αὖ. μηδὲ αὖ μία, pro μηδὲ μία αὖ. ὅτιν' ἔν, nullum penitus. οὐδὲ ὅτι ἔν, nihil quicquā. ὅχ' ὅσον, ὅχ' οἶον, nedū. ὅκ' ἐδ' ὅπως, nullo pacto, ut ὅκ' ἐδ' ὅπως ὅκ' εἶ, fieri non potest quin sis. ὅκ' ἐδ' ὅτι, nihil. ὅκ' ἐσιπ' ἐφ' ὅτω, in nullo. ὅκ' ἐσιπ' οἱ τινεῖς, nulli. ὅ γὰρ, nōne, an non. ὅ γὰρ δ' ἤ, ualet absit. Pro quo etiam capitur, οὐκ ἀγαθὲ, absit. οὐ γὰρ αὖ, alioqui nō. οὐ γὰρ αὖ πῶς, & οὐ μὲν δ' ἤ, nequaquam, minime uero. οὐ γὰρ ἀλλὰ, enim uero, uerū enim uero. Ponitur enim abundāte negatione pro καὶ γὰρ, ut, μὴ σκῶπτε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω λιανκῶς, ne cauillare, etenim male habeo. οὐ γὰρ ὅπως, non enim hoc modo, neq; enim tantummodo.

οὐχ' ὅπως, non solum, non solum non, significat etiam non ut. Et pro eo οὐχ' ὡς saepe dicitur.

K 4 μὴ

μὴ ὅτι, non solum, nō solum non. Idē significat οὐχ ὅτι, quod etiā capitur pro non quod, & tum solum cōstruitur in-
dicativo. οὐχ ὅτι μὴ, non quin. οὐχ ὅτι μὴ
καλὸν εἶν οἶμαι, non quin honestum esse
censeam. ἔστι, nequaquā. ἔστι, id est,
οὐ. abundat enim π, sicut in πάνυ π. ἔστι
ως, an forte, num forte.

οὐ μὴ ἀλλὰ, uel ἔ μὴ ἀλλὰ γε, enim uero,
at uero, quin etiā, sed tamen. οὐ μὴ ἀλλ'
ἔσω, uerum esto, sed sit sanē, quod non
concedentis est. Interdum per tmes-
im profertur, οὐ μὴ αὐτὸς γε, ἀλλὰ, pro
οὐ μὴ ἀλλὰ αὐτὸς γε.

Quod si ex οὐ μὴ ἀλλὰ, tollatur ἀλλὰ,
iam erit negatio, οὐ μὴ, nec uero.

Quandoq; dicunt, οὐ μὴ τοι ἀλλὰ, &
οὐ μὴ τοι ἀλλὰ γε, pro ueruntamen.

οὐ μὴ ἔ γε, non quidem. ἔ μὴ γε, certe
non, ueruntamen non.

οὐτε μὴ, οὐδέ μὴ, nec uero, nec tamē.
οὐ μὴ πως, haud dum tamē. οὐ μὴ οὐδέ,
οὐ μὴ ἔτε, non tamen, ueruntamen nō.

Quādoq; fit apud Græcos, ut duæ ne-
gationes

gationes affirmant, sicut Latinis. οὐκ ἔδ' ὅπως οὐκ ἔχετε μὲ τὰ χήματα, certe uos habetis pecuniam meam. Aristoph. οὐκ ἔδ' ὅπως οὐκ ἔξελαὼν' ῥοικίας, nullo modo non eijciam domo: hoc est, omnino eijciam & abdicabo.

Verum ut plurimū duæ negationes uehementius negant, uel altera abundat. οὐ μὴ ποιήσω, nequaquā faciam. Sic Ioan. 15. χωεῖς ἐμὲ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέμ, sine me non potestis facere quicquid. Ho merus, οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα, negationis habet repetitionē. Nec est similis loquendi ratio in ναὶ μὰ. nam μὰ per se negat, ut μὰ Δία, non per Iouem. ναὶ μὰ uero affirmat. ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, pro νὴ τὸδε σκῆπτρον, per hoc sceptrum, quo in loco μὰ abundat.

οὐδ' αὖ μὴ οὐδ' αὖ μὴ, nullo prorsus pacto. Hic etiam negatio altera uidetur ex superfluo addita, & est solū ἀρνητικόν. Verum μηδ' αὖ μὴ μηδ' αὖ μὴ, idem significat. Sed ἀπαγορευτικόν etiam esse potest.

His opponitur πάντι πάντως, usque
K 5 quaque

quæ. Et οὐ γὰρ ἀλλὰ, ex abundantia negationis capitur quandoque pro ἰὺ γὰρ. Aristoph. in Ranis, μὴ σκώπῃς, ὅ γ' ἀλλ' ἐχω λυκῶς, ne cauillare, etem̄ male habeo.

Similiter in hoc, οὐδὲ πολλὸ δέ, nequaquam, multum abest, uirtute geminat negatio, ut patet cum dicitur, ταῦτα μὴπω γέγονεν, οὐδὲ πολλὸ δέ, hæc nondū facta sunt, & multum abest ut fiāt. Nam nihil refert, si negationem auferas, & dicas, ταῦτα μὴπω γέγονεν, καὶ πολλὸ δέ, & multum abest ut fiant. Quin & cōtraria dictione idem significatur, οὐδὲ ὀλίγος δέ, nec̄ parum interest, id est, multum abest. Quia hic negatio uim suam seruat, quæ in illo, οὐδὲ πολλὸ δέ, ornatus causa & Attice ponitur.

Fit etiam ex abundantia negationis, quod Attici addant negationes uerbis, quæ per se sunt negatiua, qualia sunt ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνῆμαι, ἐπέχω, &c. ἔφαρ νός εἰμι μὴ ποιῆσαι, nego me fecisse. κωλύσαι μὴ δάγειν, uetare quo minus exportent. οὐκ ἔαρνῆμαι, μὴ γεγονέναι ἐρωτικῶς, non

nō eo infitias, me in amorem fuisse pro-
cliuem.

In locutionibus quoq̄, quæ per infi-
nitium efferuntur, geminatur quan-
doq̄ negatio per μή ὅ, uel μή ὅχι, ut ὅκ' αὐ-
ἔξαρνῶ γήνοιο, μή ὅκ' ἐμὸς υἱὸς εἶν', nō posses
negare, quod sis filius meus. ὅ δέμεις, μή
ὅχι πρόθυμῶ εἶν' τοῖς φίλοις, nefas est qd
non sis paratus amicis. Quæ duplica-
tio negationum quandoq̄, seruata eadē
constructione, significat nisi. μή ἐλπίζε τ'
θεῶν ἐλάσσειν, μή ὅκ' ἀπέχεσθαι βακίας, hoc
est, ἢ μὴ ἀπέχεσθαι. In qua locutione ἐφ' ὧ,
uel ὑδὶ τῶ subaudiri uidetur, quasi dica-
tur, ἐφ' ὧ μή ὅκ' ἀπέχεσθαι.

Significat etiam seruata eadem con-
structione, quin, quo minus. τὸν γὰρ ἕτε-
ρον ὀφθαλμὸν ὁδεμίᾳ μηχανῇ μὴ ὅκ' ἀμβλύτε-
ρον δεδουκῆναι, nullo pacto fieri potest,
quin alter oculus obtusius uiderit.

Construitur etiā μή ὅ, uel μή ὅχι, quan-
do significat quin, uel nisi, cum partici-
pio. ὅκ' αὐτὸς ἀξιόπιστος εἶλω λέγων, μή ὅχι πρό-
τῆρον ἀληθοῦς ἀμυνῶ, non esset credendū,
quod

quod dico, nisi prius uera dixissem. ὅ γὰρ ἐκεῖνα ἀνατραπίη, μὴ ὅχι καὶ τότε ἀναπεσόντων, ruere illa non possunt, quin & hæc concidant.

Item, ponitur pro non etiam, quādo construitur cum infinitiuo, addita Ἐ conjunctione. τόδε ἔδαμῶς ῥάδιον, πολλὰ κακὰ φροντασὲς ἄλλος, μὴ ἔστι πάχειν αὐτὸν πολλά ἔτορα, illud nequaquā facile fit, ut qui in alios multa mala committit, non etiā patiatur & ipse multa alia. Quod etiā per alteram tantū negationem dici potest, μὴ ἔστι πάχειν αὐτὸν, uel ἔστι καὶ πάχειν αὐτὸν, non & patiatur & ipse.

Inueniuntur etiam μὴ ὅχι, uel μὴ ὅχι constructui indicatiuis, pro nequaquā. Arist. 2. Politicon, μὴ γὰρ ἔστι μάλ' ἅ τινι πρὸς ἑαυτὸν αὐτὸς ἔχει Φιλίαν, nequaquam temerariū est, quod sibi sit unusquisque amicus.

Quod si has particulas inuertas, ut sit ἔστι μὴ, subiunctiuum ferè poscunt, raro etiam indicatiuum, aut optatiuum, eodem significato, hoc est, pro nequaquā.

Lucian. θαρρῆς, ὅδε μὴ γύμνησις ἄδινον, δεικνύουσα
καλοσώγη

κακοσυώνης ταύτης πρῶσσης. confide, haud
quaquam enim iniustum fieri potest,
cum iustitia adsit. Cum indicatiuo, *ὄχι*
μὴ γὰρ πονηρὸς ἔσθι μὴποτε βελτίος ποιήσετε,
prauos nequaquam reddetis meliores.

Cum optatiuo, *ἔσθι γὰρ μὴποτε λιπαχύσθι*
τὸ πεφυκότῳ, nequaquam præualere
posset aduersus ea quæ accidunt.

Sicut Atticis quandoq; abundat ne-
gatio, ita etiã eisdem sæpe deest & sub-
auditur. Sic Demost. *πρὸς πρῶσσης. πρὸς γὰρ*
ἔσθι ὅτιδὲ τῶν ἀκρολογήσετῶν dixit, pro *πρὸς*
ἔσθι ἔσθι ὅτιδὲ ἀκρολογήσετῶν.

μὴ negatiuum, iungitur indicatiuo in
præteritis & in præsentis. *δέδοικα μὴ λελῆ*
θαμεν, uereor ne non intelligamus. *δέδοικ*
κα μὴ πρὸς σέ τι τῶν ἐτάραξεν, uereor ne
te quippiã horũ cõturbarit. In præsen-
tis, *φοβῶμαι μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διακείμαι.*
Iungitur etiã *μὴ,* similiter *ὅπως μὴ,* &
ὡς μὴ, optatiuis. *ἐγὼ σὺ λήθωμαι, μὴ,* uel *ὅ-*
πως μὴ, uel *ὡς μὴ ἀδικοῖς,* ego gero curã
tui, ne quis afficiat te iniuria. Similiter
coniunctiuis *ἐλλειπτικῶς,* deficiente scilicet

cet

cet σὺ πῶς, uel ὅρα, aut alio simili uerbo, ἀλλὰ μὴ λάθωμεν ἑαυτοῦ, uel sic, ἀλλ' ὅπως μὴ λάθωμεν ἑαυτοῦ, sed uidendum nobis, ne per imprudentiam erremus.

Et accipitur sæpe μὴ, pro ὅ; sed nunc ὅ ἔ pro μὴ. μὴ ἀπαγορευτικῶς construitur omnibus modis, dempto indicatio. μὴ λέγε, ne dic. μὴ γινῶς, ne noscas. μὴ γινῶης, ne noueris. μὴ γινῶναι, ne noueris.

Dum est interrogatiuū, iungitur indicatio, μὴ θέλεις φαγεῖν; an non uis comedere?

Vt μὴ construitur ἀπαγορευτικῶς, & ἄρνητικῶς: sic eorum composita, uidelicet μήρι, μήριγε, μήποτε, & similia, ἀπαγορευτικῶς. Et ὅτοι, ὅποτε, ὅδ' ἦτα, & alia huiusmodi, ἀρνητικῶς. atq; apagoreutica, per arneticis accipiuntur, non contra arnetica pro apagoreuticis.

Coniungitur μὴ cæteris orationis partibus in hunc ferè modum, μὴ μὴ, nonne. μὴτις, num quis. μὴτι, nūquid, uel nequid. μὴποτε, an, construit non tā perscunctanter, quàm dubitanter, ἀλλὰ μὴπο

τε ὃ ἄρα ἢ τὸ αἰτιον, ἀλλὰ τὸ πειρημιδιον; an
 potius non hæc causa est, sed supra di-
 ctæ: μήποτε ἄρα δύητες ἢ, haud scio an stul-
 tum sit.

Construitur coniunctiuis & indicati-
 uis, unde licet dicere, μήποτε λέγετ;, uel
 μήποτε λέγητ;.

Est etiam quandoque negatiuum, uel
 optatiuum, μήποτε τοσδτον ἀμελήσαιμεθα
 εἰ ἀρετῆ, absit ut tantum negligamus uir-
 tutem. Capitur etiã pro ὅδεποτε, nun-
 quã, μήποτε, nequaquã, saltẽ, certe, ὅτι
 μή, nisi, μήτι, μήτι δ᾽, μήτι γε, μήτι γε δ᾽, μήτε
 δήγε, μήτι γε, μή ὅτι γε, μή ὅτι, ualent nedũ.
 Et huc postremo responder in constru-
 ctione, ἀλλὰ, ut μή ὅτι καλόν, ἀλλὰ κάλλισον,
 nō solum honestum, sed honestissimũ.

μή γάρ ὅτι, non solum enim, μή δῆτα,
 absit: ut μή δῆτα εἶλε, hoc est, absit, ut
 hoc facias amice. Ponitur etiam pro
 δή auertãt, δή meliora. Pro hoc etiã po-
 nitur μή γάρ δ᾽, uel μή γάρ γε, ut μή γάρ δ᾽
 γνώμης ἢ μῶν κατίχαιε ἢ τύχη, absit enim ut
 præualeat proposito nostro fortuna.

ὅπως

ὅπως μὴ, pro μὴ ponitur. Luciañ, in Iudi,
dearum, ὅπως μὴ χαλεπώητε δικασῆ, ne
molesti sitis iudici.

CONIECTANDI.

Aduerbia coniectandi iunguntur in-
dicatiuis, ἴσως ἔρῳ, fortassis dicā. Quod
si optatiuo iungantur, aut coniunctiuo,
non fiat sine coniunctione αὖ expressa,
uel saltem subaudita. ἴσως φαίη αὖ, forsan
dixerit. ἴσως αὖ ἔλθω, forsan uenero. quod
commune est omnibus aduerbijs cum
uerbo constructis.

ὄν αὖ ἔχοι, bene habeat. πόρρω αὖ εἶη, pro
cul absit. νῦν δὲ εἶποιμ' αὖ, per Iouem dixe-
rim, & ita in alijs.

Imperatiuis uero non construunt ad-
uerbia coniectandi. non enim dicitur,
τάχα γράφε, τυχὸν λέγε.

INTERROGANDI.

Interrogandi aduerbia præponunt
uerbis. πόθην πορεύη; πότε ἦλθες;

Quod si quando postponant, id fiet
per figurā apostrophē. ἔρχη πότε; ὑπά-
γεις πόθην; Quæ figura frequentius fit
in